

BERNARDO ALEKNAVIČIAUS KELIONĖ PER LIETUVĄ

2008 m. išleista pirmojo Lietuvoje žurnalistinės dr. Vinco Kudirkos premijos laureto Bernardo Aleknavičiaus trilogijos „Neblėstančios akimirkos“ pirmoji dalis „Žemaičių žemės rūpintojėliai“. Ši knyga pakeri tylą ir dvasiniu švytėjimu. Joje atsiskleidžia autoriaus vidiniai išgyvenimai bei didelė meilė savo darbui, kurį jis dirbo niekenu neprašomas ir paslapčia nuo to meto sovietų valdžios. Ši knyga šiltai buvo sutikta skaitytojų, tad daugelis antrosios trilogijos dalies laukė su nekantrumu.

Pirmosios knygos dvasia būdinga ir B. Aleknavičiaus trilogijos „Neblėstančios akimirkos“ naujosios dalies – „Kelionė. Einu per Lietuvą“ – leidiniui. Į skaitytoją įžangoje autorius prabyla tokiais žodžiais: „Mes neišsaugosime ateities, jeigu neprisiminsime praeities“.

„Kelionė. Einu per Lietuvą“ – tai fotografijų, apybraižų ir miniatiūrų rinkinys, susijęs su mūsų tautos XX a. pabaigos gyvenimu. Tai krašto praeities mozaika, susidedanti iš atskirų epizodų. Visus nufotografuotus ir užrašytus įvykius autoriui teko matyti ir išgyventi. Nė viena istorija neišgalvota. Tai trisdešimties (1960–1990) žurnalistinio darbo metų nueitas gruoblėtas kelias, kuris mūsų Tautą vedė į Nepriklausomybę – į 1990 m. kovo 11-ąją.

Knygą sudaro daugiau negu 100 istorijų, kurios sušikstytos į tris skyrius: „Iš tamsos į šviesą“, „Laikykimės savo šaknų“ ir „Prisikėlimo nerimas“.

RKIC informacija

Ko šeima tikisi iš kunigo šiandien?

KUN. LEOL. LIC. ANDRIUS VAITKEVIČIUS, TELŠIŲ
VYSKUPIJOS ŠEIMOS CENTRO REIKALŲ VEDĖJAS

2010 m. balandžio 17 d. Žemaičių Kalvarijoje vyko metinė Lietuvos šeimų centrų konferencija, kurioje buvo analizuojama, ko šeima tikisi iš kunigo šiandien? Diskusijų metu buvo keičiamasi nuomonėmis ir sakomi pageidavimai tiek iš šeimų pusės, įvardijant, ko šeima tikisi iš kunigo, tiek iš visų dvasininkų pusės. Tai labai pasitarnavo tam, kad būtų plėtojamas naujas požiūris į šeimos ir Bažnyčios santykius, bendradarbiavimas tarp šeimų ir kunigų, kurie, būdami vienos Dievo tautos nariai, savo gyvenime turi tą patį tikslą – eiti asmeninio tobulėjimo (šventėjimo) keliu.

Konferenciją atidarė vyskupai Jonas Boruta SJ ir Arūnas Poniškaitis.

Kalbėdamas vyskupas Arūnas Poniškaitis pažymėjo, kad kunigo ištikimybė savo pašaukimui turi įkvėpti ištikimybę šeimoje. Kunigas, žvelgdamas į ištikimybę šeimoje, semiasi stiprybės savajam keliui. Abu pašaukimai papildo vienas kitą. Vengtinas dalykas į šiuos du pašaukimus žvelgti kaip į priešpriešą, mąstant vien apie lytinį gyvenimą. Čia reikia dvasinio žvilgsnio, kuris sustiprinamas per gaunamus santuokos ir kunigystės sakramentus – jie yra stiprybės šaltiniai abiem. Per artėjimą prie Dievo vyskupas kvietė kovoti su nebrandžia meile, netinkamu elgesiu, santykiu.

Vyskupas Jonas Boruta SJ kalbėjo apie didelę požiūrio į santuokos sakramentą (bei pasirėngimą jam) svarbą. Jis pateikė keletą nebrandžiai (nesąmoningai) bandomų sudaryti santuokų pavyzdžių. Pavyzdžiui, viena mergina nėščia, tėvai nori priversti jaunuosius susituokti. Atėjus pas kunigą motyvuojama: „Nenorime, kad vaikelis gimtų nuodėmėje, ne šeimoje!“ Bet juk nuodėmė jau padaryta! Tad dabar reikia spręsti, ar tie du jauni žmonės yra subrendę santuokai ir ar galės visą gyvenimą praleisti kartu, ar galės krikščioniškai šeimoje gyventi. Reikia tinkamo pasiruošimo ir suvokimo, kas yra santuoka, o ne tiesiog pridengti tą jau įvykusios nuodėmės momentą ir nugrimzti į dar didesnę painiavą, nesuvokiant ir pilnai neprishiimant sakramentinės san-

Konferencijos dalyviai Žemaičių Kalvarijos bazilikoje. Nuotrauka iš teksto autoriaus archyvo

tuokos malonės, pagal kurią reikia gyventi visą likusį gyvenimą. Vyskupas J. Boruta SJ pakvietė teikti pirmenybę sielovadai, o ypač sąmoningam Santuokos sakramento priėmimui.

Kunigas Robertas Šalaševičius konferencijoje kvietė kunigus padėti tobulėti tiek dvasininkams, tiek ir šeimoms. Ypač naudingas darbas darbo grupėse. Išgryninta sielovada, vedanti prie Dievo, yra ta, kuri palaiko kunigą. Pranešėjas priminė, kad kiekvienos šeimų grupelės ar bet kokios kitos prie bažnyčios veikiančios grupelės pareiga (ir atsakomybė) susirasti kunigą – dvasinį vadovą.

Dievo Motinos šeimų bendruomenės atstovas Jonas Morkus konferencijoje teigė, kad šeimų grupelės leidžia kunigui pamatyti gyvenimo tikrovę, šeimų mechanizmą. Nepaisant kasdienybės, tos šeimos yra kartu ir savo pavyzdžiu duoda kunigui stimulą likti ištikimam savo pašaukimui. Panašūs susitikimai duoda tokius rezultatus, kokių niekaip nepasieksi trumpalaikio renginio metu. Sutikimai ugdo kunigo kantrybę dirbant su žmonėmis, mažai žinančiais apie bažnytinio gyvenimo

ypatumus. Kunigas yra tas asmuo, kuris nuolat turi priimti atsakingus sprendimus, dėl to jam susitikimai su šeimomis, darbo grupėmis būna lyg koks atokvėpis – tuo metu jis pailsi nuo vadovavimo. Kunigas suteikia žinias, padeda šeimoms suprasti Bažnyčios mokymą. Jis, būdamas kartu su žmonėmis, panaikina mitą, jog yra reikalingas tik tada, kai pasauliečiams kyla rimtos problemos. Tokių susitikimų metu kunigas tampa draugu ir bičiuliu. Dar daugiau, grupelėse dažnai iškeliami, kas buvo nutylėta atskirose šeimose, tad kartais sprendžiamos ir labai opios problemos.

Dr. Nijolė Liobikienė kvietė pamąstyti, kaip galime vieni kitiems padėti: kunigai – šeimoms, šeimos – kunigams. Nors mūsų valstybėje politiškai gerokai ūgtelėjome, tačiau bendravimo santykiai keičiasi labai lėtai. Dažnai pasauliečiai žmonės teigia, jog mes patys viską susitvarkysim, kam čia tie kunigai. Toks požiūris kyla dėl to, kad dauguma visuomenės narių nepažįsta bažnyčios hierarchinės struktūros. Apie tai kalbėjo ir

(Nukelta į 22 p.)